

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 600/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. T., M., zastúpeného advokátkou JUDr. M. G., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Cob 151/2012 a jeho rozsudkom z 15. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2013 doručená sťažnosť M. T. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Cob 151/2012 a jeho rozsudkom z 15. marca 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v súdnom spore o zaplatenie 3 552,08 € s príslušenstvom vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 Cb 182/2000. Okresný súd rozsudkom z 29. júna 2012 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. O odvolaní sťažovateľa z 27. augusta 2012 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Cob 151/2012 z 15. marca 2013 tak, že prvostupňový „rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie 3.217,55 €“ potvrdil a zmenil „rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie 334,53 eur tak, že konanie o zaplatenie 334,53 eur zastavil“. Súčasne zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o trovách konania a vec v zrušenom rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„K porušeniu základného práva sťažovateľa došlo rozhodnutím Krajského súdu... sp. zn.: 4 Cob/151/2012 zo dňa 15. 3. 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu..., sp. zn.: 32 Cb/182/2000 zo dňa 29. 6. 2012 a to v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie 3.217,55,- EUR...

Sťažovateľ vo svojom odvolaní, rovnako ako v priebehu prvostupňového konania, poukazoval na to, že doklady, ktoré sú nevyhnutné na zistenie skutočného stavu veci, nemôže z objektívnych príčin predložiť, pretože je ich možné ich vydať len so súhlasom majiteľa a navrhol, aby si ich vyžiadal priamo súd...

... prvostupňový ani druhostupňový súd opomenul vykonať ním navrhované dôkazy, ktoré boli nevyhnutné na riadne zistenie skutkového stavu (vrátane tých, ktorých nevedel z objektívnych príčin žalobca predložiť), neodstránil hrubé rozpory vo výpovediach jednotlivých účastníkov, čím bolo porušené sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ má za to, že prvostupňový i odvolací súd pri rozhodovaní porušil v prvom rade čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...“

4. Sťažovateľ navrhol (v časti IV sťažnosti označenej ako „*Návrh na rozhodnutie vo veci samej*“), aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo M. T. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

Základné právo M. T., aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 15. 3. 2013, sp. zn.: 4 Cob/151/2012 v časti, ktorým bol potvrdený rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie 3.217,55,- € sa zrušuje a vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

V časti V sťažnosti („*Náhrada trov konania a priznanie primeraného zadosťučinenia*“) sťažovateľ žiadal o priznanie „*náhrady trov právneho zastúpenia... sumu 331,15,- EUR*“ a tiež aj „*náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- EUR*“.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľ (okrem iných písomností) predložil rozsudok okresného súdu z 29. júna 2012, odvolanie z 27. augusta 2012 a sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu z 15. marca 2013.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (koncentrovanom v jeho petite, pozn.) okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom (body 1 a 4) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 4 Cob 151/2012 z 15. marca 2013.

10. Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o neopodstatnenosti faktických a právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu (pozri bod 3), najmä nedostatočne zistený skutkový stav a v dôsledku toho aj nesprávne právne závery. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv (body 1 a 4).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeniach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 4 Cob 151/2012 z 15. marca 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúce

právne závery. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu zaoberal podstatou odvolacej argumentácie sťažovateľa a vyjadrenia žalovaného k nej:

„Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že povinnosťou súdu je zistiť skutočný stav veci. Žalobca niekoľkokrát upozorňoval súd ako zistiť tento skutočný stav veci, čo je potrebné aby žalovaný predložil, ale súd nemal najmenší záujem tento skutočný stav zistiť. Doklady, ktoré boli potrebné pre konania je možné vydať len so súhlasom majiteľa, preto ich žalobca nemohol predložiť a preto si ich mal vyžiadať súd. Súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil, že obvodný lesný úrad a ministerstvo potvrdili vyťažené množstvo dreva 513 m³ tak, ako to tvrdil hospodár...

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje v celom rozsahu s rozhodnutím súdu prvého stupňa, pretože súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil a vo veci správne rozhodol. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok v celom rozsahu. Stotožňuje sa so zistením, že vo všetkých porastových dielcoch bolo v období január až máj 1998 spolu vyťažené 513,05 m³ drevnej hmoty, ako to vyplýva z písomného oznámenia odborného lesného hospodárstva...“

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

«Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej podľa § 214 ods. 1 O. s. p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenia vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie 3 217,55 eur a v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi zamietnutia žaloby v tejto časti.

V prevyšujúcej časti o zaplatenie 334,53 eur (10 078,00 Sk) žalobca zobral žalobu späť pred začatím prvého pojednávania písomným podaním zo dňa 8. 3. 2002 (čl. 79 spisu) z toho dôvodu, že predmetnou faktúrou č. 2/98 žalobca omylom fakturoval túto sumu, pretože ju fakturoval už aj vo faktúre č. 01/2000. Po doručení platobného rozkazu žalovaný uhradil žalobcovi 22 318,00 Sk z predmetnej faktúry č. 2/98, preto došlo k zníženiu

uplatnenej pohľadávky o 10 078,00 Sk na sumu 96 932,00 Sk (3 217,55 eur). Žalobca preto navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 96 932,00 Sk (3 217,55 eur).

Kedže súd prvého stupňa o tomto späťvzatí žaloby nerozhodol a zamietol žalobu v celom rozsahu o zaplatenie 3 552,08 eur, preto z procesného hľadiska je tento výrok o zamietnutí žaloby v celom rozsahu nesprávny, lebo súd prvého stupňa nezohľadnil dispozitívne procesný úkon žalobcu – čiastočne späťvzatie žaloby o 334,53 eur. Odvolací súd preto podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmenil rozsudok v tejto časti o zaplatenie 334,53 eur tak, že konanie v tejto časti zastavil podľa § 96 ods. 1 O. s. p.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z citovaného zákonného ustanovia vyplýva, že účastníci konania, teda žalobca aj žalovaný majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie svojich tvrdení a tento dôkaz súdu predložiť.

Podľa § 132 ods. 1 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Po tomto späťvzatí žaloby odvolací súd zisťoval, či súd prvého stupňa správne zamietol žalobu o zaplatenie 3 217,55 eur. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zamietol žalobu v tejto časti, pretože žalobca ktorý má v tomto súdnom konaní dôkaznú povinnosť podľa citovaného ustanovenia § 120 ods. 1 O. s. p. nepredložil, alebo neoznačil konkrétny dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o oprávnenosti tejto pohľadávky.

Odvolací súd dospel k závetu, že žalobca v tomto konaní nepreukázal listinnými ani inými dôkazmi, že pre žalovaného vyťažil a odovzdal drevnú hmotu v rozsahu fakturovanom predmetnou faktúrou č. 2/98, teda ďalších $246,83 \text{ m}^3 \times 400,00 \text{ Sk} = 98 732,00 \text{ Sk}$ za navyše nachystanú metrovicu a čistenie po skončenej ťažbe. Žalobca, ktorý má sám dôkazné bremeno v tomto konaní, navrhoval iba to, aké dôkazy má predložiť žalovaný a aké dôkazy má vykonať súd, sám však okrem predmetnej faktúry, ktorú sám vystavil, zmluvy o vykonaní prác na porastovom dieľci č. 449 z 3. 11. 1997 a „číselníkov dlhého dreva“ v konaní nič iné nepredložil a nepreukázal. Kedže tvrdenie žalovaného v konaní bolo rozdielne ako tvrdenie

žalobcu o množstve vyťaženého a dodaného dreva, správne súd prvého stupňa založil rozhodnutie na iných dôkazoch ako na tvrdeniach účastníkov konania podľa § 132 O. s. p. a to na svedeckých výpovediach nezávislých svedkov – zodpovedných pracovníkov pri ťažbe dreva – Ing. A. T., odborného lesného hospodára a Š. G., lesníka o skutočnom množstve vyťaženého a dodaného dreva zo strany žalobcu pre žalovaného vo všetkých porastových dielcoch v rozhodnom fakturovanom období od januára 1998 do mája 1998. Správne súd prvého stupňa vychádzal pri tom z evidencie o ťažbe dreva vo všetkých porastových dielcoch aj keď medzi účastníkmi konania bola uzatvorená písomná zmluva na ťažbu iba v porastovom dielci č. 449, pretože zo zhodného tvrdenia účastníkov konania vyplynulo, že žalobca ťažil pre žalovaného drevo aj v iných porastových dielcoch. Ing. A. T. predložil súdu prvého stupňa dňa 7. 3. 2006 (čl. 183 spisu) písomný rozpis množstva vyťaženej hmoty za obdobie mesiacov január – máj 1998 v piatich porastových dielcoch a to v celkovom množstve 513,05 m³. Sám žalobca vo svojom vysvetlení k predmetnej faktúre č. 2/98 uviedol, že žalovaný mu zaplatil za vyťaženie celkovo 507,98 m³ zálohu 45 000,00 Sk (čl. 152 spisu). Žalobca nepreukázal, že bolo vyťažených ďalších 115,18 m³. Na pojednávaní dňa 18. 4. 2006 svedok Š. G. – lesník potvrdil, že všetko drevo, ktoré vyťažil žalobca odovzdal lesnému hospodárovi – Ing. A. T. a vzájomne vyťažené množstvo odsúhlasili. To potvrdil aj svedok Ing. A. T. vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní dňa 24. 1. 2003 a uviedol, že z evidencie vyplýva celkové vyťažené množstvo 513,05 m³,

Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa nemohol v konaní vychádzať z inej evidencie o ťažbe dreva, iba z evidencie, ktorú predložil žalovaný na pokyn žalobcu a to z výrobnno-mzdových lístkov (čl. 111 – 133 spisu), pretože sám žalobca v konaní nepredložil žiadne iné listinné dôkazy o množstve vyťaženého a žalovanému odovzdaného dreva. Žalobca v písomnom podaní z 15. 8. 2006 aj v odvolaní spochybňuje listinné dôkazy predložené žalovaným aj pravdivosť svedeckých výpovedí Ing. A. T. a Š. G., sám však nepreukázal nepravdivosť ich svedeckých výpovedí a nepravdivosť predložených listinných dôkazov. Len samotné tvrdenie žalobcu bez akýchkoľvek dôkazov nemôže postačovať na to, aby súd žalobe o zaplatenie peňažnej pohľadávky vyhovel, ak ju druhý účastník konania – žalovaný spochybňuje. To vedie k tomu, že žalobca sa v konaní dostáva do dôkaznej núdze, čo však nemôže byť na ujmu žalovaného a súd nemôže žalovaného zaviazat' na zaplatenia

takejto spornej pohľadávky, musí žalobu zamietnuť, pretože dôkazné bremeno o oprávnenosti pohľadávky je na žalobcovi, nie na žalovanom.

Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že podľa § 153 ods. 1 O. s. p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. Súd nerozhodne na základe skutočného stavu. Znamená to, že súd môže v konaní zistiť a preukázať len to, čo navrhnú účastníci konania a o čom účastníci konania predložia alebo označia dôkaz. Ak účastník konania – žalobca označil listinný dôkaz, ktorým sám nedisponuje, súd si tento listinný dôkaz vyžiada od toho, kto takýto listinný dôkaz má. Ak však takýto listinný dôkaz neexistuje, alebo ho druhý účastník konania nepredloží, pretože ho nemá, je to na ťarchu žalobcu pri hodnotení dôkazov a pri rozhodovaní súdu o pohľadávke žalobcu.

Žalobca v odvolaní aj v písomnom podaní zo dňa 6. 3. 2012 tvrdí, že sám žalovaný v liste zo 16. 2. 2006 potvrdil, že bolo vyťažené 793,49 m³ dreva. Odvolací súd však toto tvrdenie žalobcu nepovažuje za správne, pretože žalovaný v liste zo 16. februára 2006 (čl. 190 spisu) neuvádza vôbec množstvo vyťaženého dreva v rozsahu 793,49 m³. Uvádza tam iba množstvo vyťaženého dreva 513 m³ a ďalej uvádza, že podľa jednotlivých faktúr žalobcovi zaplatil až za 656,48 m³. Žalobca v odvolaní poukazuje na vyjadrenie žalovaného zo 6. 2. 2006, avšak v spise sa takéto vyjadrenie nenachádza, zrejme žalobca poukazoval na vyjadrenie žalovaného zo 16. 2. 2006.

Ak žalobca v konaní na súde prvého stupňa v písomnom podaní zo 7. 5. 2012 navrhuje, aby bolo nariadené znalecké dokazovanie z odboru lesníctva na posúdenie, či predložené číselníky zodpovedajú zmluve, na posúdenie koľko dreva sa vyťažilo v poraste, či je možné, aby ťažobná skupina od novembra do marca vyťažila v priemere 120 – 130 m³ dreva mesačne, odvolací súd k tomu udáva, že navrhované otázky nie sú odborného charakteru, na ktoré by bolo v konaní účelne nariadiť znalecké dokazovanie. Tieto otázky sú skutkového charakteru o množstve vyťaženého dreva, o posúdení právnej otázky týkajúcej sa zmluvných vzťahov účastníkov konania. Preto odvolací súd považoval za správne, ak súd prvého stupňa tento navrhnutý dôkaz – znalecké dokazovanie nevykonával. Znalecké dokazovanie by neprinieslo odpoveď na to aké množstvo dreva žalobca vyťažil a odovzdal žalovanému, čo je základom pre rozhodnutie o uplatnenej pohľadávke žalobcu.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol správne, ak žalobu o zaplatenie 3 217,55 eur zamietol potom ako v prevyšujúcej časti o zaplatenie

334,53 eur žalobca zobral žalobu späť písomným podaním z 8. marca 2002 a na pojednávaní dňa 3. 4. 2012. Odvolací súd predlo podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v rozsahu 3 217,55 eur ako vecne správny.

Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil rozsudok vo výroku o trovách konania, pretože súd prvého stupňa priznal úspešnému žalovanému celkové trovy právneho zastúpenia 2 193,90 eur tak, ako si ich vyčíslil žalovaný... Súd prvého stupňa však nezohľadnil to, že predmetnom sporu, potom ako žalobca písomným podaním zo dňa 8. 3. 2002 zobral žalobu späť v časti 10 078,00 Sk (334,53eur) a teda predmetom sporu po tomto späťvzatí bola istina vo výške 3 217,55 eur. Preto aj tarifná odmena za úkony právnych služieb vykonané do tohto späťvzatia žaloby a po tomto späťvzatí žaloby boli rozdielne, čo však súd prvého stupňa ani žalovaný vo svojom vyčíslení nezohľadnili...»

14. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

15. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ (kvalifikovane právne zastúpený advokátom) predložil návrh na rozhodnutie (petit návrhu), ktorý nespĺňa zákonné požiadavky (§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde). V časti vyslovenia porušenia označených práv nie je uvedené, akým konaním (postupom, rozhodnutím) došlo k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv. Vzhľadom na zrejmú zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ústavný súd nepovažoval v danom prípade za dôvodné požadovať odstránenie predmetných nedostatkov výzvou sťažovateľovi, ale podporne rozhodol z obsahu sťažnosti.

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013